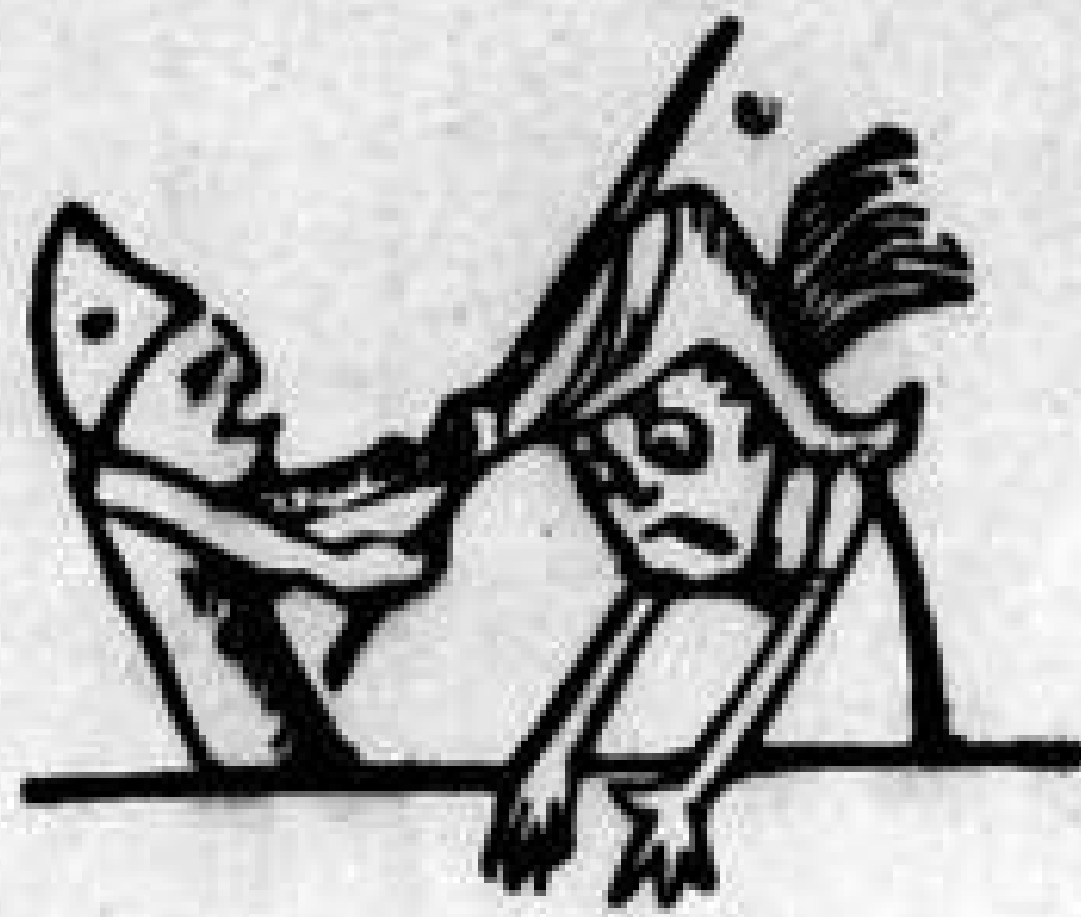

Φασουλῆς καὶ Περικλείος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν ἀντίο, Περικλῆ...

Π.—Ποῦ πᾶς, μωρὲ χαμένε;

Φ.—Τοὺς κυβερνήτας θυμουλκοῦν τὰ ἔθνη, ὅπως λένε,

Π.—Ποῦ πᾶς, βρὲ ἀφιλότιμε;

Φ.—Πηγαίνω μάνι μάνι
νὰ θυμουλκήσω, Περικλῆ, κι' ἐγὼ τὸν Δεληγιάννη.
"Ἄν θέλῃς πηγαινε καὶ σὺ νὰ θυμουλκήῃς κανένα...,
ἐγὼ ἐσένα νὰ τραβῶ, σὺ νὰ τραβᾷς ἐμένα,
τὸν κύριον Χαρίλαον ὁ Θεοδωρῆς νὰ σέρνῃ,
ἐκεῖνος στοῦ Λομπάρδου του τὸν μύταρον νὰ γέρνῃ,
Λομπάρδος δὲ νὰ θυμουλκῇ ὅλο τὸ ἄλλο κόμμα,
"Ροβέρτος δὲ τὸν Μπούμπουλη, κι' ὁ Μπούμπουλης
[τὸν "Ρώμα,

Γκριζώτης δὲ νὰ θυμουλκῇ τὸν κύριον Βουδούρη,
Βουδούρης δὲ Ζυγομαλᾶν, κι' αὐτὸς τὸν Κοντογούρη,
ἐκεῖνος δὲ νὰ θυμουλκῇ τὸν κύριον "Ρικάκη,
"Ρικάκης δὲ νὰ θυμουλκῇ τὸν κύριον Νοστράκη,
Νοστράκης δὲ νὰ θυμουλκῇ τὸν γραμματέα Μάσκαν,
ὁ Μάσκας δὲ νὰ θυμουλκῇ τὸν κύριον Παλάσκαν,
Παλάσкас δὲ νὰ θυμουλκῇ Κομνᾶν τε καὶ Μαργέλον,
Μαργέλος δὲ νὰ θυμουλκῇ τὸν κύριον Μαρκέλον,
Μαρκέλος δὲ νὰ θυμουλκῇ τὸν κύριον Λεβίδην,
Λεβίδης δὲ Μαυρομαρᾶν, κι' αὐτὸς τὸν Κωνσταντίδην,
καὶ οὕτω θυμουλκούμενοι, κι' ἀλλήλους θυμουλκοῦν-

[τες,
σπρωχνόμενοι καὶ σπρώχνοντες ὠθούμενοι κι' ὠθουν-
[τες,

κι' ἀλληλοβασταζόμενοι μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
ν' ἀράξωμεν ταχύτατα 'στῆς δόξης τὸ λιμάνι.

Π.—Αὐτὰ τὰ θυμουλκήματα δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω,
καὶ γρήγορα μοῦ φαίνεται πῶς θὰ σὲ μπαγλαρώσω.

Φ.—Πάταξον μὲν, ἀκουσον δέ, ἃς εἶναι ἡ ἀρχὴ μας,
κι' ἃς μὴ μπαγλαρονώμεθα γενναίως μετὰς μας
καὶ ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, τὰ πρῶτα του ξεχάνει,
κι' ἰδοὺ! ψηφίζει σήμερα ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ τίποτε παράξενο νὰ 'δῇς ἀλαμπρατσέτα
τὸν βουλευτὴ τὸν Βάρβογλη μαζί με τὸν Βαλέτα,
Λομπάρδον φίλον φίλτατον Παππαμχαλοπούλου,
τὸν δὲ "Αναγνώστοπουλον μετὰ τοῦ Μαθιοπούλου,
τὸν κύριον Μαυρομαρᾶν μετὰ τοῦ Βαρελίδη,
ὥς καὶ τὸν Κανελλόπουλον μαζί με τὸν Λεβίδη,
τὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου μαζί με τὸν Καζάζη,
νὰ γράφῃ ἀρθρα κύρια καὶ νὰ διασκεδάζῃ,
τὸν Κοσσονάκον ἔχοντα τὸν Κατσανδρῆν παρέα,
κι' ἄλλα πολλὰ συμπλέγματα φανταστικά κι' ὠραῖα,
ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ποτὲ δὲν ἴδαμε ὥς τώρα...
καὶ τίποτε παράξενο ν' ἀκούσῃς καμιμὰ ὦρα,
πῶς ὁ Καζάζης ἔγινε καὶ πάλιν τμηματάρχης,
καὶ ὁ Δεμάθας ἐλεγκτὴς ἢ τελωνοσταθμάρχης,
καὶ οὕτω πως, βρὲ Περικλῆ, νὰ γίνουιν ἕνα κόμμα,
καὶ κατὰ Κώσταν δῆτορα μιὰ σάρκα κι' ἕνα σῶμα.

Π.—Μ' αὐτὰ ποῦ λὲς παρατηρῶ τοῦ ἔθνους μας τὸ μέλλον
ὥς ἄστρον φωτεινότατον ἐμπρός μας ἀνατέλλον.

Φ.—Εὐχαριστῶ... ἡ δὲ Βουλὴ γιὰ πόλεμο φουσκόνει,
καὶ παναρχαίας ἐκλογὰς ἀκόμη ἀκυρόνει·
ὁ Κούστας δὲ ὁ ἱατρὸς εἰς τὴν Βουλὴν προτείνει
ταχύτατα Συνέδριον ἐξ ἱατρῶν νὰ γίνῃ.
νὰ ἐπιβλέπῃ αὐστηρῶς τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας
καθ' ὅλον τὸ διάστημα νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας.
"Στὸ βῆμα μὲ χειρόγραφα κι' ὁ Κωνσταντίδης βγαίνει,
ἀλλὰ δὲν ξέρω, Περικλῆ, τί συμφορὰ παθαίνει,
καὶ τὰ γραπτά του ἔξαφνα καὶ τῇ φωνῇ του χάνει,
ποῦ λὲς πῶς κάποια μάγισσα τοῦ εἶχε μάγια κάνει.
"Α ; φέξῃ" ... σκούζουν ὅλοι των μ' ἀλλαλαγ-
[μοὺς μεγάλους,

κι' ὁ ρήτωρ κάνει σχήματα γνωστὰ 'στοὺς κωφαλά-

[λους,

ἀκούω δὲ πλησίον μου νὰ λέγῃ κάποιο στόμα:

«Θαρρῶ πῶς εἶναι καὶ αὐτὸς τοῦ Δεληγιάννη κόμμα».

Τῆς δὲ τριακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς ὁ

[στύλος

προσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν νὰ ὀρκισθῇ ὀργίλος,
ἀλλ' ἀπορεῖ κι' ἐξίσταται μὲ χέρια σταυρωμένα
πῶς τὸν Θεὸν μὲ βουλευτὰς τὸν ἔχουν μπερδεμένα,
κι' ἔξω φρενῶν ἀναφωνεῖ ὁ κύριος Δουζίνας:
«Μὴ ρίπτετε τὰ δῶρα καὶ θεῖα εἰς τοὺς κύνας».
"Ακούεις θόρυβον πολὺν καὶ συζητήσεις τόσας,
ὁ "Ρόκος μόνον ὁμιλεῖ μὲ πέντε ξένας γλώσσας,
καὶ πάλι ἄλλο σταματᾷ καὶ πάλι πέρνει φόρα...
ἀλλ' ὥς ἀποζημιῶσιν γιὰ ὅσα εἶπ' ὥς τώρα
προσφέρει γιὰ τὸ πόλεμο καψούλια, σκάγια, βόλια,
ὀλίγα λιανοτούφεκα καὶ ξίφη καὶ πιστόλια,
καὶ ὅπερ σπουδαιότερον καὶ μᾶλλον κατεπεῖγον,
εἰς τὸ ἐξῆς προσφέρεται νὰ ὁμιλῇ ὀλίγον.

Π.—Εἰς ποῖον δὲ ὁ πόλεμος εὐρίσκεται σημεῖον;

Φ.—Πρὸς τὸ παρὸν εὐρίσκεται εἰς τὸ Φρενοκομεῖον...
ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμός μοῦ φαίνεται πῶς πέφτει,
οὔτε κανέναν τρέχει πρὶν σὰν νὰ τοῦ ἔχουν νέφτι,
οὔτε κανεὶς στὰ αἵματα τὴν πένα του δὲν βάφει,
οὔτ' ὁ Πλατούτσας γράμματα 'στὸν βασιλέα γράφει,
μονάχα κάποια κινήσεις ὑπάρχει 'στοὺς στρατῶνας,
κι' ἐκρύωσε τὸ αἶσθημα πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας.
"Ἐν τούτοις πρέπει, Περικλῆ, ὀριστικῶς νὰ ξέρω,
ἐὰν θὰ γίνῃ πόλεμος καὶ τί θὰ ὑποφέρω·
μὰ κι' ἡ κυρία Φασουλὴ ζητεῖ ἀνυπομόνως
νὰ μάθῃ ἂν θὰ φθάσιμεν 'στὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος,
διότι, ἂν ὁ πόλεμος δὲν μάθῃ πῶς θὰ γίνῃ,
οὔτε στιγμὴ 'στὸ πλάι τῆς νὰ μείνω δὲν μ' ἀφίνει,
φοβερismoὺς ἐπάνω μου ἀγρίους ἐξερεύγει,
κι' ἀπὸ τραπέζης, Περικλῆ, καὶ κοίτης μ' ἀποφεύγει,
διότι θέλει 'στὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους νὰ μὲ σύρῃ
δυναμωμένον καὶ παχὺν ὥς εἶδος χοιρομήρι.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.—Μὰ τὸ σταυρό... γι' αὐτὰ λοιπὸν καὶ ἄλλα,
τώρα ποῦ δὲν ἀκούονται οἱ λόγοι τοῦ Σιγάλα,
τώρα ποῦ ἔφεδρος κανεὶς δὲν ἔρχετ' ἐδῶ πέρα,
νὰ πάρωμε κι' ἐμεῖς οἱ δὴδ σὶδὸ χέρι μιὰ παντιέρα,
'στοὺς δρόμους μὲ ζητωκραυγὰς καὶ θούρια νὰ βγοῦμε,
εἰς ὅλους νὰ πηγαίνωμε καὶ νὰ τοὺς προσφωνοῦμε,
τοὺς πάντας νὰ προτρέπωμεν ν' ἀρπάξουν μπαγιό-

[νέταις,

ν' ἀνάβουμε βεγγαλικά, ν' ἀνάβουμε ρουκέταις,
νὰ ρίχνωμε 'στῶν γυναικῶν τὰ πόδια τρακατροῦκες,
'στῆς πλάταις τῶν εἰρηνικῶν νὰ σπάζωμε ματσού-

[καις,

καὶ οὕτω πως τὸ αἶσθημα μὲ ζήτω καὶ μὲ φῶτα
νὰ τὸ διατηρήσωμεν ἀκμαῖον ὅπως πρῶτα.

Π.—"Εμπρὸς λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ... ἡ θάνατος ἢ νίκη!...
ἀλλ' ὅμως πάρε καὶ δὴδ τρεῖς γιὰ τὸ κουβαρνταλίκι!